

Christine Drews

Schaduw vriendin

Als je beste vriendin
je ergste nachtmerrie wordt...

Christine Drews

Schaduwvriendin

De Fontein

Proloog

Ze droogde gejaagd haar handen af en keek op haar horloge. Haar hele tijdschema was in de war geraakt. Over een halfuur begon de muziekles. Voor die tijd moest ze nog naar de supermarkt, anders hadden ze vanavond niets op hun brood. En niets was zo erg als in de teleurgestelde ogen van een hongerig kind kijken dat zich de hele dag op de beloofde worstjes had verheugd en het nu met tarwe-roggebrood moest doen.

Ze moest zich dus haasten.

Ze deed haar ogen dicht en schudde haar hoofd. Wat bezielde haar? Supermarkt... worstjes... waar zat ze met haar gedachten? Ze had iets veel belangrijkers af te handelen. Hij mocht absoluut niet ontsnappen...

Ze opende zachtjes de deur naar de naastgelegen kamer en keek naar binnen. Uit de cd-speler klonk Der Räuber Hotzenplotz. Mooi zo.

Ze liep de huiskamer door en opende de terrasdeur. Ook hier leek alles in orde.

Niemand mocht iets te weten komen. In geen geval.

Net toen ze zich weer omdraaide, hoorde ze een melodie. Heel zacht en gedempt. Ze bleef een moment als verstard staan. Ze kende de melodie en wist precies waar die vandaan kwam. Van een mobiele telefoon. Die moest ze bij het lijk hebben laten liggen.

Hopelijk was de accu snel leeg.

1

Vier weken eerder

‘Ben je op tijd thuis voor het avondeten?’ vroeg Katrin, terwijl ze mascara op haar wimpers aanbracht.

Thomas drukte een kus op haar wang. ‘Waarschijnlijk niet. Ik heb de hele dag allerlei vergaderingen en moet daarna een presentatie voorbereiden. Het kan laat worden. Sorry.’

Zoals gewoonlijk dus, dacht Katrin. Ze knikte slechts.

Sinds ze in Münster woonden, werkte Thomas nog meer dan voorheen. Dat kwam door zijn nieuwe baan, waarvoor ze uit Keulen hierheen waren verhuisd. Het bedrijf, dat gespecialiseerd was in de fabricage van allerlei koelapparaten, breidde momenteel uit en dus had Thomas zijn handen vol en kwam hij ’s avonds vaak pas laat naar huis. Soms had Katrin echter het gevoel dat hij blij was als hij lang op kantoor kon blijven. Zo kon hij ontsnappen aan de chaos die thuis heerste. Nog steeds stonden er veel verhuiskisten in de kamers te wachten om te worden uitgepakt. De donkerrood geverfde muur in de slaapkamer, die ze als contrast bij de witte meubels had gewild, was door de stapels verhuisdozen die ervoor stonden nauwelijks te zien.

De verhuizing kwam helemaal op Katrin neer. Daarbij had ze sinds een week zelf ook weer een baan, en dan was Leo er ook nog. Alsof ze hem had geroepen kwam hij de hoek om gerend met een kleurige stoffen bal in zijn handen.

‘Papa spelen!’ riep hij stralend van plezier, en hij hield de bal omhoog.

Thomas nam hem op zijn arm en gaf hem een kus. ‘Ik kan niet, schatje,’ zei hij en hij drukte hem tegen zich aan. ‘Papa moet gaan werken.’

Leo trok een beteuterd gezicht en begon te huilen. ‘Papa spelen!’

‘Ach lieverd, je kunt dadelijk toch lekker spelen op het kinderdagverblijf!’ Hij aaide Leo over zijn lichtblonde haren en gaf hem nog een dikke kus op zijn wang. ‘Vanavond breng ik je naar bed, oké?’

Leo huilde nog harder. Maar zo plotseling als hij was begonnen, hield hij ook weer op. ‘Mama voetballen?’ vroeg hij en hij keek zijn moeder aan met de tranen nog in zijn ogen.

Katrin moest lachen. Ze tikte hem op zijn kleine wipneus en schudde haar hoofd. ‘We moeten voor negen uur bij het kinderdagverblijf zijn, anders krijgen we een standje,’ zei ze. ‘Kom, ik help je met aankleden.’

Terwijl Thomas het huis verliet, zocht zij Leo’s spullen bij elkaar. Al dagen stond hij erop hetzelfde Sesamstraat-T-shirt aan te trekken en ook vandaag gaf ze toe, ook al zaten er vlekken in het T-shirt. Toen ze een boterham had gesmeerd voor zijn ontbijt, was het al bijna negen uur.

‘Alweer te laat,’ mompelde ze en ze raapte snel haar spullen bij elkaar. Ze pakte een sporttas en een grote plastic zak waarin wat afgedankte kledingstukken zaten die ze na het werk bij haar

ouders wilde afgeven. Haar moeder was actief in de kerkgemeente, die ook een werkgroep voor kledinginzameling had. De vrijwilligers daar waren dankbaar voor elke gift.

Maar nu eerst snel naar het kinderdagverblijf en daarna naar de praktijk. Om halftien had ze haar eerste behandelafpraak al. Dan na haar werk boodschappen doen, Leo ophalen en naar haar ouders rijden. Daar wilde ze echter niet lang blijven, want ze wilde vandaag nog minstens één kist uitpakken. Katrin zuchtte. Ze had een lange, hectische dag voor de boeg.

Tien minuten later reed ze de parkeerplaats van het kinderdagverblijf op. Ze voelde meteen ergernis opkomen, omdat een handvol moeders op de enige vrije parkeerplek stond te kletsen. Ze parkeerde haar zwarte Nissan resoluut op de brandweeroprit en stapte uit.

‘Daar geldt een stopverbod,’ zei een van de moeders afkeurend.

‘Ik ben zo weer weg,’ antwoordde Katrin schuld bewust zonder de vrouw aan te kijken.

Op dat moment kwam er nog een auto aanrijden, een grote zwarte, dure BMW. Net als Katrin even daarvoor wierp de vrouw aan het stuur het dameskransje een boze blik toe. Toen opende ze haar raampje.

‘Kunnen jullie misschien eerst die parkeerplek vrijmaken en daarna jullie praatje voortzetten? Bedankt.’

Zonder op antwoord te wachten, deed de vrouw het raampje weer dicht en zette ze haar richtingaanwijzer aan. De moeders mompelden iets als ‘Onbeschoft’, en ‘Wat is dat er nou voor een?’ en verlieten langzaam het parkeervak. De vrouw reed de zwarte BMW erop, stapte uit en haalde haar zoontje uit het kinderzitje.

Alvorens ze het passagiersportier opende en Leo’s rugzak uit de auto haalde, wierp Katrin terloops een blik op haar. Ze vond

de vrouw die net was uitgestapt meteen al sympathiek. Haar donkere haren waren opgestoken, wat haar knappe ronde gezicht benadrukte. Ze was in Katrins ogen wel een paar kilo te zwaar, maar dat stond haar goed. Ze droeg een zwarte broek en een witte bloes met grijs paisleymotief die onder de borst nonchalant bijeen was geknoopt. Haar make-up was aangenaam beschaafd. Het enige opvallende waren de rode oorbellen, die de vorm van aardbeien hadden en perfect bij haar lippenstift pasten.

Katrin tilde Leo uit de auto.

Hij rende meteen naar de andere jongen. ‘Ben, Ben! Voetballen?’

De donkerharige Ben knikte en de twee jongens liepen meteen de speelplaats van het kinderdagverblijf op.

‘Ik wist helemaal niet dat Leo al een vriendje had gevonden,’ zei Katrin terwijl ze naar de andere vrouw toe stapte en haar een hand gaf. ‘Hallo, ik ben Katrin Ortrup. Onze kinderen lijken het prima met elkaar te kunnen vinden.’

‘Hallo, ik ben Tanja Weiler. Ja, Ben heeft me al veel over Leo verteld. Ik ben heel blij dat die twee vriendschap hebben gesloten. We zijn hier nog tamelijk nieuw.’

Katrin keek haar verrast aan. ‘Wij ook! We zijn pas een paar weken geleden verhuisd. Ik ben weliswaar in Münster opgegroeid, maar na mijn opleiding ben ik hier meteen vertrokken.’

‘Net als wij dus,’ zei Tanja. ‘Verhuizen met kinderen is behoorlijk stressvol, nietwaar? Bij ons zijn nog steeds niet alle kisten uitgepakt.’

Katrin maakte lachend een afwimpelend gebaar. ‘Bij ons ook niet, hoor.’

Samen liepen ze naar het kinderdagverblijf om afscheid te nemen van hun zoons.

Niet veel later stonden ze weer op de parkeerplaats.

‘Hier om de hoek is een nieuwe speeltuin,’ zei Tanja Weiler voordat ze in haar auto stapte. ‘Misschien kunnen we de jongens daar eens samen laten spelen, als je wilt – o, ik mag toch wel je zeggen, hè?’

‘Graag zelfs,’ zei Katrin en ze lachte. ‘Ja, laten we een keer naar de speeltuin gaan. Het weer schijnt goed te blijven.’ Katrin keek omhoog naar de stralend blauwe hemel waar nu een paar kleine witte wolken langstrokken. Ze zuchtte. ‘Op het moment red ik dat nog niet, maar over een paar dagen ziet de wereld er hopelijk weer anders uit, vooral opgeruimder.’

‘We zien elkaar wel weer hier bij het kinderdagverblijf,’ zei Tanja. ‘Dan kunnen we wel een keer iets afspreken.’

Katrin knikte en keek haar na toen ze wegreed. Tevreden ging ze op weg. Leo had een vriendje gevonden, wat leuk. De moeder van Ben maakte een ontspannen indruk en leek heel aardig, niet zoals die ‘supermoeders’ met wie je het over niets anders kon hebben dan de juiste voeding en het tv-kijkgedrag van kleine kinderen. Een van die moeders had haar zelfs ooit ernstig verwijten gemaakt omdat Leo’s hersenen blijvende schade zouden oplopen als hij elke avond die paar minuten naar *Der Sandmann* mocht kijken. Alsof je daar meteen een hersentumor van kreeg! Katrin kon de wijlezen-alle-handboeken-moeders die alles goed deden, niet uitstaan.

Des te positiever was haar indruk van Tanja. Ze nam zich voor de komende dagen wat tijd vrij te maken en een afspraak met Tanja te regelen, opdat de jongens samen konden spelen en hun moeders elkaar wat beter konden leren kennen.

Haar passen werden vanzelf langzamer toen ze de weg had verlaten en door de struiken liep. Ze moest aan de vertrouwdheid denken die er tussen hen had bestaan en aan het afgrijzen dat hen verbond. Intens bedroefd streek ze met haar handen door het struikgewas, terneer geslagen door het verdriet om haar verloren vriendin.

Wat zou er door haar heen zijn gegaan toen ze deze weg voor het laatst nam? Wat had ze gevoeld? Hier had ze de laatste minuten van haar leven doorgebracht, voor het laatst de frisse lucht ingeademd, het getjilp van de vogels en het ritselen van haar passen op de bosgrond gehoord.

Zou ze dat allemaal echt nog hebben waargenomen? Of had ze alleen maar het touw gevoeld dat ze in haar handen had gehad en dat ze slechts enkele ogenblikken later tot een lus had geknoopt die haar voor altijd de levensadem zou ontnemen?

Wat dacht iemand die naar de plek liep waar hij zou sterven?

Ze wist het niet.

Ze stond nu onder de boom en keek omhoog naar de tak waar haar vriendin meer dan zes weken had gehangen voordat een jager vond wat er van haar was overgebleven. Een skelet in spijkerbroek en bloes.

Niemand had de jonge vrouw gemist. Niemand had gemerkt hoe ze worstelde met haar leven, met haar lot en met haar schuld. Alleen zij had het gemerkt en ze had haar uiterste best gedaan om haar enige vriendin te redden.

Het was haar niet gelukt.

Moe ging ze aan de voet van de boom zitten en ze keek naar de bosgrond voor haar. Ze nam wat aarde in haar hand en liet het in gedachten verzonken door haar vingers weglopen.

Opeens kromp ze in elkaar.

Nauwelijks een halve meter voor haar stak iets wits uit de donkere

bosgrond omhoog. Hoewel ze vermoedde wat het was, stond ze op en begon ze het voorzichtig met haar vingers uit te graven.

Even later hield ze het in haar hand.

‘Jou hebben de smerissen niet gevonden,’ zei ze zacht. Ze liep terug naar de boom en ging weer zitten. Teder streek ze over de gladde ronding.

‘De tijd is rijp. Vanaf vandaag zal hij boeten.’

Het was al drie uur geweest toen Katrin afscheid nam van de laatste patiënt. Ze hield van haar beroep als fysiotherapeute, maar het werk was ook vermoeiend. De oefeningen met de patiënten waren vaak erg inspannend. Katrin hoefde niet te gaan sporten. Dankzij haar werk was ze sterk en uitstekend getraind.

Ze had geen tijd meer om zich om te kleden en stapte dus in haar witte trainingspak in de auto. Voordat ze wegreed, kamde ze haar schouderlange blonde haren en maakte ze een nieuwe vlecht. Van haar make-up was niet veel overgebleven, zo stelde ze met een blik in de achteruitkijkspiegel vast. Ze veegde de uitgelopen mascara weg en nam zich voor de volgende keer water-vaste mascara te kopen.

Op weg van de praktijk naar het kinderdagverblijf kwam ze langs haar oude gymnasium. Er was niets veranderd: het grote rode bakstenen gebouw zag er nog net zo onvriendelijk uit als vroeger. Een paar tieners stonden lusteloos op het schoolplein; sommigen rookten, maar de meesten waren met hun mobiele telefoon bezig. Onwillekeurig zag ze zichzelf met haar klasgenoten op het schoolplein staan. Weliswaar zonder mobiele telefoons, maar roken deden zij destijds ook en zelfs de kleding leek niet veel te zijn veranderd. Katrin had eind jaren tachtig in elk geval ook een legging gedragen.

Ze voelde zich ontnuchterd. Niet vanwege de oude, onherroepelijk vergane tijden, maar omdat ze terug was op de plek waar ze vandaan had gewild, en wel voor altijd. Münster was beslist mooi, niet te groot en toch vol van leven, maar in haar jeugd had Katrin zich hier sterk in haar bewegingsvrijheid beperkt gevoeld; ze vond de ambtenarenstad belachelijk bekrompen en kleinburgerlijk. Omdat haar familie al generaties lang in Münster woonde, kende bijna iedereen haar. Hoe vaak had ze destijds niet naar anonimiteit verlangd... In Keulen was het heel anders geweest. De verhuizing naar de grote stad had haar een bevrijding toegeschenen. Eindelijk kon het beschermd opgevoede enige kind leven zoals ze zelf wilde.

Sinds ze Leo had, kon ze de overdreven bezorgdheid van haar moeder weliswaar beter begrijpen, maar veel dingen snapte ze ook nu nog steeds niet. Zo had Katrin als tiener nooit rokken mogen dragen die boven de knie eindigden. Ze kreeg altijd te horen dat ze daarmee mannen zou provoceren en zichzelf mogelijk in gevaar zou brengen. Alsof elke man bij het zien van een vrouwelijke knie meteen een aanrander werd! En tot haar zestiende mocht ze 's avonds nooit eens weg. Zelfs daarna moest ze altijd stipt om tien uur thuis zijn. Soms had Katrin zich net een gevangene gevoeld.

Nee, veel dingen uit haar kindertijd en jeugd begreep ze nog steeds niet. Waarom moest het hele gezin altijd netjes aangekleed aan de ontbijttafel zitten? Ook op zaterdag en zondag had haar moeder het niet goed gevonden dat Katrin in haar pyjama of badjas aan het ontbijt verscheen. Zelf vond ze tegenwoordig niets zo plezierig als in het weekend de dag te beginnen met een langzame start. En dat begon ermee dat Leo bij

haar en Thomas in bed kroop en daar aan zijn papfles sabbelde terwijl zij hun eerste kop koffie dronken.

Katrin reed langs de Exil, de discotheek waar ze sinds haar achttiende verjaardag talloze nachten had doorgedanst. Hoe zou het de mensen van vroeger zijn vergaan? De meeste van haar schoolvrienden en -vriendinnen waren net als zij verhuisd om te gaan studeren. Er waren er maar weinig in Münster gebleven. Ze dacht er even over na of ze contact met hen zou opnemen, maar besloot al snel dat niet te doen. Wat had je iemand die je al bijna vijftien jaar niet had gezien immers nog te vertellen, dacht ze. Nee, ze zou een nieuwe vriendenkring opbouwen en Tanja was misschien wel precies de juiste vrouw om daarmee te beginnen.

Doodmoe kwam ze met Leo bij haar ouders aan. Met een diepe zucht liep ze door de grote tuin naar het huis. Alles zag er volmaakt uit: de gazons goed verzorgd, de bomen gesnoeid, de kleur van de bloemen in de bloembedden precies op elkaar afgestemd. Dat was typerend voor haar moeder. Je moest naar buiten toe een goede indruk maken. De grote eengezinswoning in de stijl van de jaren zeventig met ongelijkmatig afgeschuind dak en lichte voorgevel paste daar precies bij; die zag er koel en afstandelijk uit en tegelijk viel er een zekere welstand van de bewoners uit af te leiden. Nee, dacht Katrin weer eens, dat is niet mijn stijl. Zo zou ik niet willen wonen. Zelfs die bende met mijn verhuiskisten doet nog gezelliger aan.

Haar moeder, die nog maar net thuis was, zette thee. Leo liep meteen de tuin in om met Lizzie te gaan spelen, de kat die haar vader ruim zeven jaar geleden halfdood in een vuilnisbak had gevonden en er weer bovenop had geholpen. Sindsdien

waren de kat en hij onafscheidelijk. Haar moeder had flink strijd moeten voeren om Lizzie in elk geval buiten de slaapkamer te houden.

‘Kijk maar eens of ze al terug is!’ riep haar moeder Leo achterna voordat ze zich tot Katrin wendde. ‘We hebben die oude zwerfster al een paar dagen niet gezien. Je vader is er helemaal onrustig van; je kent hem wel.’

‘Waar is papa eigenlijk?’ vroeg Katrin.

‘Hij doet zijn middagdutje. Hij zal vast zo wel naar beneden komen.’ Haar moeder zette het theeservies op de eettafel. ‘Je ziet er trouwens vreselijk uit, kind,’ zei ze afkeurend.

Katrin trok haar wenkbrauwen op. Dat kon natuurlijk niet uitblijven! Haar moeder zag er als altijd volmaakt uit: het grijsblonde haar in een klassiek pagekapsel geknipt, donkerblauwe twinset, beige pantalon, de nagels fris gelakt, beschaafde gouden halsketting.

‘Bedankt voor het compliment, mama,’ antwoordde ze vermoed en ze gaf haar moeder de plastic tas.

‘Ach, voor de kledinginzameling. Heel goed,’ zei haar moeder. ‘En? Zijn alle kisten eindelijk leeg?’

‘Nog niet helemaal.’

‘Moeten we je niet toch komen helpen?’

Katrin schudde haar hoofd. ‘Nee, nee, echt niet.’

Haar moeder was buitengewoon nieuwsgierig en zou ongemoeid overal in rondsnoeven, terwijl haar vader waarschijnlijk het ene bord na het andere zou laten vallen.

‘Maar ik zie toch dat je het niet aankunt.’

Daar gaan we weer, dacht Katrin. Ze kon zich niet herinneren dat haar moeder haar ooit had aangemoedigd. Het was altijd maar: Katrin kan dat niet.

‘Ik ga papa wel roepen,’ zei Katrin in de hoop dat het onderwerp daarmee afgesloten zou zijn.

‘Niet nodig,’ hoorde ze haar vader zeggen.

Katrin draaide zich om. Bleek en met een ingevallen gezicht stond hij op de donkere houten trap. Hij zag er ziek uit.

‘Is alles in orde, papa?’ vroeg Katrin.

‘Ja, ja, zeker. Mijn bloedsomloop is alleen een beetje zwak. Alles is in orde.’

Katrin keek hem bezorgd aan. Haar vader was inmiddels eenenzeventig en altijd gezond geweest, maar sinds een paar maanden voelde hij zich af en toe niet goed en Katrin hoopte maar dat dat geen slecht teken was. Ze had altijd een bijzondere band met haar vader gehad. Omdat hij zich principieel buiten de opvoeding had gehouden, was hij altijd haar toevlucht geweest wanneer ze weer eens ruzie had met haar moeder. Hij had haar getroost en begrip getoond.

Een gil rukte haar uit haar overpeinzingen. Ze kromp ineen. Het kwam uit de tuin. Leo!

Ze liep naar buiten. Misschien was hij gevallen en was zijn knie kapot. Hopelijk had hij niets gebroken!

Katrin was op alles voorbereid, maar wat ze zag was zo gruwelijk dat ze er duizelig van werd. Ze sloeg haar hand voor haar mond om niet te hoeven overgeven.

Voorzichtig duwde Charlotte Schneidmann het dekbed van zich af. Het irriteerde haar dat ze in slaap was gevallen.

Hoe heette hij ook weer? Bernd, Bernard of Bernhard? Ze wist het niet meer. En ze wilde het ook helemaal niet weten. Ze peinsde er niet over nog eens met deze man af te spreken, laat staan nog eens met hem naar bed te gaan.

Zachtjes, om hem niet wakker te maken, stond ze op, raapte haar spullen van de vloer en glipte de badkamer binnen. Ze kleepte zich snel aan en verliet daarna de woning zonder Bernd of hoe hij dan ook mocht heten nog een blik waardig te keuren. In de lift leunde ze tegen de wand en zuchtte diep. Het was een geweldige avond geweest, gevolgd door een heerlijke nacht. Maar toch. Ze was er stilletjes en stiekem vandoor gegaan. Waarom eigenlijk? De man met wie ze ongeremde seks had gehad zag er goed uit en ze had hem meteen vanaf het begin sympathiek gevonden.

Ze vond zichzelf bijna gemeen toen ze de meergezinswoning verliet en zich naar de taxistandplaats niet ver ervandaan haastte.

‘Sebastianstraße 15,’ zei ze. Ze stapte in en liet zich vermoeid op de achterbank zakken.

Terwijl de taxi door nachtelijk Münster reed, dacht Charlotte over de avond na. Ze moest glimlachen. Die Bernd had precies geweten waar hij haar moest aanraken, hij had precies de juiste plekje gevonden om een ongebreidelde wellust bij haar op te wekken zoals ze die al lang niet meer had ervaren. Al voordat ze in zijn woning terecht waren gekomen, had hij zich als een volmaakte heer gedragen. Nadat hij haar in de Sixpack had aangesproken, had hij zich tot een geweldige gesprekspartner ontpopt; hij was grappig en intelligent en ze hadden een geanimeerd gesprek gevoerd. Hij was haar goed bevallen. Te goed. Dat kon gevaarlijk worden.

‘Wat is er nou eigenlijk zo “gevaarlijk” aan om verliefd te worden?’ had haar zus Ina een poos geleden aan de telefoon gevraagd. Vanuit haar gezichtspunt had ze natuurlijk gelijk. Charlotte wilde echter niet verliefd worden. En een relatie of een gezin wilde ze al helemaal niet. Niet zoals Ina, die al twaalf jaar getrouwd was

en vier kinderen had. Vier kinderen... net als wij vroeger, dacht Charlotte. Philipp, Ina, Stefan en zij – echt een stelletje herriescoppers. Met Stefan had ze altijd een hechte band gehad; urenlang had ze samen met haar broertje met lego gespeeld en wanneer hij 's nachts akelig had gedroomd, kroop hij altijd bij haar in bed. Hij nestelde zich dan in haar armen en bleef daar doodstil liggen.

Charlotte drukte hem dan tegen zich aan en mompelde: 'Het is alweer goed.' Innig omstrengeld vielen de twee dan weer in slaap. Ze voelde dat haar maag samentrok als een stuk zilverpapier in het vuur. Ze verkrampte altijd helemaal wanneer ze aan Stefan dacht, zo veel pijn deed de gedachte aan hem en aan de vreselijke gebeurtenissen, ook al was het al heel lang geleden.

Destijds was de wereld nog in orde geweest, min of meer althans. Soms kwam ook de kleine Ina nog bij hen liggen, waardoor het behoorlijk krap werd in Charlotte's bed. Die gedachte bracht een vage glimlach op Charlotte's gezicht.

En nu had Ina zelf een stel kinderen en die wilden waarschijnlijk voortdurend bij haar in bed.

Nee, dank je wel. Charlotte schudde haar hoofd en staaarde de donkere nacht in. Soms leek Ina's gedrag haar gewoon dom. Haar eigen verprutste jeugd nog eens overdoen, maar nu in een gezonde en veilige wereld... nee, dat was niet haar manier om het verleden te verwerken.

Thuis nam ze een warme douche en zette ze koffie. Het was nog geen vijf uur, maar ze wist dat ze niet meer zou kunnen slapen. Over twee uur moest ze er sowieso uit, dus het was de moeite niet om nog in haar eigen bed te kruipen.

Haar kortgeknipte donkere haar was al bijna droog toen ze in haar zwart-wit geblokte badjas naar de brievenbus liep om

de krant te halen. Het was vandaag vrijdag, het weekend stond voor de deur. Eindelijk weer eens uitgaan en plezier maken, dacht ze en ze moest grinniken. Dat plezier had ze net nog gehad. Ze ging de laatste tijd steeds vaker ook op donderdag uit. Omdat ze uit principe geen alcohol dronk, deden dergelijke nachten haar niet veel. Ze had nooit veel slaap nodig gehad en had aan vier of vijf uur meestal genoeg. Anders zou ze zulke nachtelijke uitstapjes ook niet maken. Het was voor Charlotte vanzelfsprekend dat ze tijdens haar werk fit was. Sinds ze na het afsluiten van haar studie psychologie bij de recherche van Münster was begonnen, had ze geen enkele dag verstek laten gaan. Hoe graag Charlotte ook uitging en van het nachtleven genoot, haar werk mocht er niet onder lijden. En omdat ze nooit had gerookt of gedronken was het haar ook niet aan te zien dat ze al tegen de veertig liep. Velen schatten haar op eind twintig of begin dertig, wat ze natuurlijk erg vleidend vond. Meestal liet ze de anderen dan ook maar in die waan. Het ging immers niemand iets aan dat ze net negenendertig was geworden.

‘Waarom moet je eigenlijk altijd zo nachtbraken?’ had Ina al meerdere keren gevraagd. ‘Je zou haast denken dat je er een probleem mee hebt alleen te zijn.’

‘Onzin,’ had Charlotte dan telkens geantwoord, maar natuurlijk wist ze dat haar zus eigenlijk wel gelijk had. Er waren dagen dat ze zich echt eenzaam voelde. Dan was ze in een club of in een kroeg beter op haar plaats dan in haar eigen huis. Toch wilde ze geen relatie en al helemaal geen gezin. Dat was nogal tegenstrijdig, maar daar kon ze best mee leven.

Charlotte schonk nog een kop koffie in en ging aan de keukentafel zitten. De eenvoudige houten tafel paste weliswaar niet bij de witte inbouwkeuken, maar daar maalde ze niet om. Haar hele

woning was spartaans ingericht en niets paste echt bij elkaar. Charlotte vond het onzinnig om veel geld aan meubels uit te geven. Ze was immers maar zelden thuis.

Ze sloeg de krant open en las zoals altijd eerst de overlijdensberichten. Haar ouders en ook haar grootouders hadden dat al zo gedaan en daarbij altijd hardop voorgelezen wie er hoe oud was geworden.

‘Er zijn er steeds minder over uit de jaren dertig,’ placht haar grootvader te zeggen. Charlotte kon zich die uitspraak nog goed herinneren. Toen haar opa uiteindelijk na een lange, slopende ziekte op de leeftijd van drieënzestig jaar was overleden, was hij de enige in de overlijdensberichten die in de jaren dertig was geboren. Vandaag stond er niemand bij.

Charlotte bladerde het regionale katern door, maar las alleen snel de koppen. Er werd melding gemaakt van een verkeersongeluk met twee zwaargewonden, het geboortehuis van Annette von Droste-Hülshoff zou worden gerestaureerd en er was opnieuw een walgelijke dierenbeul actief.

Hoofdschuddend bladerde Charlotte verder. Wat liepen er vandaag de dag toch veel psychisch zieke mensen rond.

Lees verder in *Schaduwvriendin*.

Eerste druk mei 2014

Oorspronkelijke titel *Schattenfreundin*

Copyright © 2013 Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Keulen

Copyright © 2014 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Ans van der Graaff

Omslagontwerp Sanneke Prins – Sproud

Omslagbeeld © Corbis/Fabrice Lerouge/Onoky; © missbehavior.de

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 325 1420 4

ISBN e-book 978 90 325 1421 1

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.